

ת"פ 24626/04/16 - מדינת ישראל, באמצעות תביעות לכיש נגד ח ר - נוכח, ע ר - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

16 יולי 2018

ת"פ 24626-04-16 מדינת ישראל נ' ר ואח'

בפני כב' השופטת נגה שמואל-מאיר, סגנית נשיאה

מדינת ישראל

באמצעות תביעות לכיש

ע"י ב"כ עו"ד ליאורה זמיר - נוכח

נגד

1. ח ר - נוכח

2. ע ר - נוכח ע"י ב"כ עו"ד אהוד בן יהודה - נוכח

המאשימה

הנאשמים

גזר דין

רקע עובדתי

1. כפי הנטען בכתב האישום המתוקן, ח' ר' (להלן: "נאשם 1"), הינו אביו של ע' ח' ר' (להלן: "נאשם 2"). ביום 10.04.2016 בסמוך לשעה 20:50, באזור התעשייה ברחוב דבלין 2 בשדרות, הנאשם 1 התווכח עם המתלון כאשר השניים קיללו איש את רעהו. אז, הנאשם 1 התקשר לבנו, הנאשם 2, וביקש הימנו שיגיע למקום. עם הגיע הנאשם 2 למקום, הלה רדף אחר המתלון והחל לתקוף אותו ביחד עם הנאשם 1, כך שהיכה את המתלון בחבטות ואגרופים בראשו בעשותו שימוש באגרופן, ואילו הנאשם 1 הכה את המתלון בגופו באמצעות קרש. כתוצאה ממעשיהם של השניים, נגרמו למתלון חבלה של ממש בדמות נפיחות דיפוזית באזור שורש כף יד שמאל, רגישות במגע וחתך באזור קרקפת פריטאלית מצד שמאל.
2. הנאשמים הודו במיוחס להם לעיל, ועל יסוד הודאתם זו, הורשעו בעבירה של **פציעה בנסיבות מחמירות ע"י שניים או יותר** לפי סעיפים 334 ו-335(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").
3. הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש, אך הוסכם, כי הנאשמים יופנו לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות על מנת שתתקבלנה חוות דעת בעניינם.
4. **בעניינם של הנאשמים התקבלו תסקירים מאת שירות המבחן** הנושאים ככלל אופי שלילי ובסופם, שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית והמליץ להשית על שני הנאשמים עבודות שירות וענישה נלווית. בתסקירים, עומד שירות המבחן על קורות חייהם וחיי משפחתם של הנאשמים, על מאפייניהם האישיותיים, יחסם לעבירה, ועוד. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש.
5. **וכן, בתסקיר בעניינו של הנאשם 1 מיום 07.06.2017**, מצוין השירות כי הנאשם הינו יליד עזה; בן 60; נשוי ואב לעשרה ילדים; נעדר כל עבר פלילי. הלה מסר לשירות המבחן כי מגיל 13 הוא משמש כסייען של כוחות הביטחון הישראליים; מצבו הרפואי והנפשי התדרדר לאחר שנאסר למשך חמש שנים בכלא בעזה על ידי הרשות הפלסטינית בגין פעילות כנגד השלטונות; במהלך תקופת מאסרו החרימה הרשות הפלסטינית את חברת המשאיות אותה ניהל ומשפחתו ירדה מנכסיה; בשנת 1997, עברה משפחתו של הנאשם להתגורר בישראל על רקע עבודתו כסייען לכוחות הביטחון. הלה מסר כי הוא סובל מחרדה וסיוטים כתוצאה מהשנים ומהפעולות בהן שימש כסייען.

6. שירות המבחן העריך כי לנאשם 1, מגבלה בריאותית ונפשית הפוגעת ביכולתו התפקודית וכי מגיל צעיר הלה התמודד עם חוויות של מתח וחרדה סביב הצורך להגן עליו ועל משפחתו, ובכלל זה התמודדות עם שאלות של זהות עצמית ולאומית, ועל רקע אלה קיימת אצלו רגישות יתרה לפגיעה בשלומם של בני משפחתו. בהמשך לכך מציין השירות כי תפיסת עולמו של הנאשם 1, נותנת לגיטימציה להתנהגות אלימה במצבים בהם הוא חש צורך להגן על בני משפחתו וכי במצבי קונפליקט מחויבותו כלפי בני משפחתו עולה על הצורך לעמוד בגבולות החוק ואף עלולה להובילו להתנהגות אימפולסיבית ללא בחינה של השלכות מעשיו. עוד להערכת השירות, הנאשם 1, מתקשה לבחון בחינה פנימית את האלמנטים המכשילים בהתנהגותו שהובילוהו לביצוע העבירה, תוך שנטה, חרף הבעת הצער על הפגיעה במתלונן, להטיל את האחריות להתנהגותו האלימה על שכמו של האחרון. כמו כן מציין השירות, כי על רקע מצבו הנפשי וקשייו במתן אמון בגורמי סמכות, הלה מתקשה להתגייס להליך טיפולי, ובשל כך הינו נעדר כלים להתמודדות אדפטיבית עם מצבי חיים מורכבים. עם זאת מציין השירות, כי נראה כי הנאשם 1, עורך מאמצים לתפקוד תקין וכי הלה מבין את חומרת מעשיו ויתכן כי ההליכים המשפטיים ומחיריהם מהווים עבורו גורם מרתיע ומציב גבולות. לאור התרשמות השירות מחומרת העבירה ואי לקיחת אחריות מלאה מצדו של הנאשם 1, על מעשיו, ומנגד ממצבו הרפואי והנפשי המורכב והחשש כי עונש של מאסר בפועל עלול לגרום לנסיגה במצבו, המליץ השירות על הענישה שפורטה בראשית הדברים.

7. **וכן, בתסקיר בעניינו של הנאשם 2 מיום 09.01.2017**, מציין השירות, כי הנאשם 2, יליד עזה הינו בן 33; נשוי ואב לארבעה ילדים; בשנת 1997, בשל עבודתו של אביו כסייען לכוחות הביטחון הישראליים, עבר עם חלק מבני משפחתו להתגורר בישראל. שירות המבחן העריך כי הנאשם 2, מתמודד עם מגבלה נפשית הפוגעת ביכולתו התפקודית וכי בעקבות החוויה הטראומטית אותה עבר לדבריו בשנת 2007, עת היה מעורב בפיצוץ מחסן מכלי גז שכתוצאה ממנו נהרג דודו והוא נפצע באורח קשה בכוויות בכל חלקי גופו - מצבו הנפשי החמיר והוא החל לסבול מחרדות ומחשבות שווא טורדניות ובהמשך אובחן כסובל מסכיזופרניה. הלה מסר לשירות המבחן כי מאז האירוע הטראומטי אותו חווה, הוא נוטל טיפול תרופתי קבוע ומתקיים מקצבת נכות של המוסד לביטוח לאומי ונמצא בקשר מעקבי עם רופא המשפחה ועם המרכז לבריאות הנפש בשדרות. בדומה להערכת השירות בעניינו של הנאשם 1, הרי שגם בעניינו של הנאשם 2, מציין השירות כי מגיל צעיר הלה התמודד עם חוויות של מתח וחרדה סביב הצורך להגן עליו ועל משפחתו, ובכלל זה התמודדות עם שאלות של זהות עצמית ולאומית ועל רקע אלה קיימת אצלו רגישות יתרה לפגיעה בשלומם של בני משפחתו. בהמשך לכך מציין השירות, כי תפיסת עולמו של הנאשם 2, נותנת לגיטימציה להתנהגות אלימה במצבים בהם חש צורך להגן על בני משפחתו וכי במצבי קונפליקט מחויבותו כלפי בני משפחתו עולה על הצורך לעמוד בגבולות החוק ואף עלולה להובילו להתנהגות אימפולסיבית ללא בחינה של השלכות מעשיו.

8. עוד להערכת השירות, הנאשם 2, מתקשה לבחון בחינה פנימית את האלמנטים המכשילים בהתנהגותו שהובילוהו לביצוע העבירה, תוך שנטה, חרף הבעת הצער על הפגיעה במתלונן, להטיל את האחריות להתנהגותו האלימה על שכמו של המתלונן וכי על רקע מצבו הנפשי וקשייו במתן אמון בגורמי סמכות הלה מתקשה להתגייס להליך טיפולי, ובשל כך הינו נעדר כלים להתמודדות אדפטיבית עם מצבי חיים מורכבים. עם זאת מציין השירות, כי נראה כי הנאשם 2, עורך מאמצים לתפקוד תקין, כי הלה מקפיד על נטילת הטיפול התרופתי, וכי כיום הינו מאוזן נפשית ומבין את חומרת מעשיו ויתכן כי ההליכים המשפטיים ומחיריהם מהווים עבורו גורם מרתיע ומציב גבולות. לאור התרשמות השירות מחומרת העבירה ואי לקיחת אחריות מלאה מצדו של הנאשם 2, על מעשיו, ומנגד החשש כי מאסר בפועל עלול להעצים את האיזון שבו הלה מצוי כיום מבחינת מצבו הנפשי ועלול לגרום לנסיגה במצבו, המליץ השירות גם בעניינו על הענישה שפורטה בראשית הדברים.

9. **מחוות הדעת העדכנית מטעם הממונה על עבודות השירות אשר התקבלה ביום 05.06.2018**, **בעניינו של הנאשם 1**, עולה כי הנאשם 1, אינו כשיר לביצוע עבודות שירות (בשל מצבו הרפואי והנפשי). **באשר לנאשם 2**, **מחוות הדעת העדכנית מטעם הממונה על עבודות השירות בעניינו שהתקבלה ביום 28.06.2018**, עולה כי הנאשם 2, כשיר לביצוע עבודות שירות במגבלות. למען שלמות התמונה יצוין כי בעניינו של

הנאשם 1, התקבלו שלוש חוות דעת שבכולן נקבע על ידי הממונה כי הלה אינו כשיר כליל לביצוע העבודות. ואילו בעניינו של הנאשם 2, התקבלו ארבע חוות דעת, כאשר בחוות הדעת הראשונה מיום 18.06.2017, ציין הממונה כי בהעדר חוות דעת פסיכיאטרית בדבר כשירותו של הנאשם 2, לבצע עבודות שירות ולאור דבריו החוזרים ונשנים לפיהם, הוא אינו מסוגל לבצע העבודות - הלה נמצא כלא מתאים להשתלב במערך עבודות השירות; מחוות הדעת השנייה מיום 09.07.2017, עלה כי הנאשם 2, לא נמצא מתאים לביצוע העבודות בשל סירובו לעמוד בתנאים שקבע הממונה וטענתו כי מוגבלויותיו השונות מונעות הימנו להשתלב במערך עבודות השירות; מחוות הדעת השלישית מיום 05.06.2018, מסר הממונה כי בראיון עם הנאשם 2, עלה צורך בבחינת התאמתו של הלה לביצוע העבודות אל מול משטרת ישראל וגורמי המודיעין בשב"ס וכי חוות הדעת בעניינו תושלם רק לאחר קבלת עמדתם של הגורמים הרלוונטיים; ומחוות הדעת הרביעית מיום 05.06.2018, כאמור, הלה נמצא מתאים לביצוע עבודות השירות במגבלות.

10. למען שלמות התמונה יצוין עוד כי הטיעונים לעונש נשמעו במספר מועדים שונים לבקשת הסנגור על מנת שתענה חוות דעת מעודכנות מטעם שירות המבחן והממונה על עבודות השירות בעניינם של שני הנאשמים ועל מנת למצות ההידברות עם המאשימה.

טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

11. המאשימה עמדה על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים, על חומרת מעשיהם ועל הנזקים הגופניים שנגרמו למתלונן. המאשימה עתרה בפרוטוקול הדיון מיום 01.02.2017, לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד למאסר מאחורי סורג ובריה ולמקם את עונשם של הנאשמים ברף הבינוני של המתחם בהעדר שיקולי שיקום. ואילו בפרוטוקול הדיון מיום 10.07.2017, החמירה המאשימה את עמדתה וביקשה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 7 חודשי מאסר בפועל ל- 30 חודשי מאסר ולמקם את עונשו של הנאשם 1, ברף הבינוני-נמוך של המתחם ואילו את עונשו של הנאשם 2, ברף הבינוני של המתחם.
12. מנגד, הסנגור הדגיש את פעילותם של הנאשמים כסוכנים שסייעו רבות לכוחות הביטחון הישראליים (כאשר המאשימה לא חלקה על טענותיו אלה), וביקש להתחשב בנסיבות חייהם המורכבות של שני הנאשמים. עוד ביקש הסנגור להתחשב בכך שהנאשם 1, נאסר על ידי כוחות הביטחון הפלסטיניים וכי עבר במהלך מאסרו התעללות קשה מאוד שכתוצאה הימנה התדרדר מצבו הרפואי עד שמשפחתו נאלצה לשלם סכומי עתק על מנת להבריחו לישראל (גם כאן לא חלקה המאשימה על טענותיו של הסנגור). עוד ביקשה ההגנה להתחשב בכך שהרקע לאירוע הינו הקנטתו של המתלונן את הנאשם 1, תוך שאמר לו שהינו "מלשן" ושצריך לפגוע בו ובבני משפחתו וכי הנאשם 1, הזעיק את בנו הנאשם 2 למקום לאור הפרשי הגילים בין המתלונן לבין הנאשם 1. בסופו של יום, ביקש הסנגור להתחשב בגילו המבוגר של הנאשם 1; בעברו הפלילי החף מהרשעות קודמות; במצבו הבריאותי הרעוע ובעובדה כי הלה סיכן את חייו ואת חיי משפחתו למען ביטחון ישראל ולהסתפק בעניינה בענישה מרתיעה בדמות מאסר מותנה. באשר לנאשם 2, הסנגור ביקש להתחשב במצבו הנפשי הנובע מהטראומה שעבר, בעובדה כי עברו הפלילי אינו מכביד וכולל רישום אחד שהתיישן זה מכבר. משכך, עתר הסנגור לאמץ את המלצות התסקיר ולהשית על הנאשם 2, ענישה בדמות עבודות שירות.
13. הנאשמים אשר קיבלו את "זכות המילה האחרונה", ביקשו מבית המשפט שינקוט כלפיהם במידת הרחמים ויתחשב במצבם המורכב.

דין והכרעה

14. תחילה יצוין, ועל כך לא הייתה מחלוקת בין הצדדים כי בגין מכלול מעשיהם של הנאשמים יש לקבוע מתחם עונש כולל, כאשר לידי הדברים מתיישבים עם "מבחן הקשר ההדוק" ועם יתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.2014); ע"פ 1261/15 **יוסף דלאל נ' מדינת ישראל** (03.09.2015); ע"פ 3164/14 **גיא פן נ' מדינת ישראל** (29.06.2015)). שכן, במקרה הנדון עסקין בעבירת אלימות שבוצעה נגד אותו המתלונן ועל רקע אותו דין

ודברים שהתפתח בין הנאשם 1 לבינו ואפנה בעניין זה, על דרך ההיקש, לפסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בתפ"ח (מחוזי באר שבע) 7848-04-10 **מדינת ישראל נ' קרלוס דלמר** (28.07.2015)).

15. בהתאם למתווה שקבע המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין (ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון), בשלב הראשון בית המשפט יקבע את מתחם העונש ההולם ולאחר מכן יגזור את העונש המתאים לכל נאשם, תוך בחינה אם יש מקום לסטות מהמתחם שנקבע או שמא יש לקבוע את העונש בגדרו (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל: ע"פ 8641/12 **מוחמד סעד נ' מדינת ישראל**, (05.08.2013)).

קביעת מתחם העונש ההולם

16. כאמור בסעיף 40ג(א) **לחוק העונשין**, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

17. **בעצם ביצוע עבירת הפגיעה בנסיבות מחמירות**, פגעו הנאשמים בסטנדרט התנהגות שנועד להגן על תחושת הביטחון, שלמות הגוף והכבוד של כל פרט בציבור מפני תופעת האלימות, לרבות זו הכרוכה בשימוש בנשק חם או קר. בפרט יצוין, כי את מעשיהם ביצעו הנאשמים כנגד המתלון בטבורה של עיר במקום ציבורי והכול בשל יוכוח של מה בכך. המדובר בתופעה שהפכה לחזון נפרץ במקומותינו, כאשר אזרחים תמימים המעירים הערות כאלה ואחרות מוצאים עצמם מותקפים, פעמים רבות על עניינים של מה בכך, על ידי אותם בריונים שלא נרתעים ליישב סכסוכים בדרך אלימה ובכוח הזרוע ושמבקשים להרוס את שלווה נפשם ופוגעים בביטחונם של אזרחים חפים מפשע. על בית המשפט להשית ליבו לתופעה זו, כמו גם לתופעת האלימות באופן כללי, ולהילחם בה ביד קשה, וזאת באמצעות השתת עונשים מרתיעים (הדברים נאמרים באופן כללי, כאשר ברי כי שיקול ההרתעה אינו בא במניין השיקולים שמשקלים לצורך קביעת מתחם העונש ההולם).

18. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לאור אופייה של האלימות הברוטלית שהופעלה מצדם של הנאשמים והנזקים הגופניים שנגרמו למתלון- סבורתני כי הפגיעה בערכים המוגנים, הינה ממשית.

19. **במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע עבירת הפגיעה בנסיבות מחמירות**, בית המשפט נותן דעתו, בין היתר, לשאלה האם העבירות בוצעו בצוותא חדא אם לאו, האם נעשה שימוש בנשק קר או חם, משך התקיפה, הרקע לביצוע המעשה, חלקו של המתלון, תוצאותיהן של העבירות וכיוצ"ב.

במסגרת זו בית המשפט נותן דעתו בראש וראשונה לתוצאות הקשות ולנזקים הגופניים שנגרמו למתלון כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים, עת למתלון נגרמה חבלה של ממש בדמות נפחות דיפוזית באזור שורש כף יד שמאל, רגישות במגע וחתך באזור קרקפת פריטאלית מצד שמאל. לא זו בלבד, כעולה מדברי המאשימה ומהתמונות שהוצגו בפניי (1/ת) הרי שהמתלון נזקק לטיפול רפואי בבית החולים, שם הלה עבר טיפול רפואי שכלל סגירת החתך בראשו באמצעות סיכות.

כמו כן, נתתי דעתי לאופייה של האלימות שהופעלה מצדם של הנאשמים כלפי המתלון. בולטת בחומרתה העובדה שהנאשמים בחרו להכות במתלון בכל חלקי גופו באמצעות נשקים קרים ובהם, קרש בנין ואגרופן כאשר ברי כי נסיבה זו אף מעצימה את פוטנציאל הנזק, ויכולה הייתה להוביל לתוצאה קשה הרבה יותר מזו שנגרמה בסופו של יום, עד כדי קיפוח חיים ממש. עוד יש ליתן את הדעת לכך שהנאשמים תקפו את המתלון בצוותא חדא תוך שהם מטילים עליו אימתם. תקיפת המתלון בצוותא חדא מעצימה אף היא את פוטנציאל הנזק, כאשר ברי כי מעשיהם של הנאשמים עלולים היו לגרום למתלון נזקים גופניים חמורים מאלו שנגרמו בפועל, וכבר היו דברים מעולם ונדמה שלא בכדי, קבע המחוקק כי העונש של התוקף את חברו בצוותא חדא - בין אם התקיפה גרמה לחבלה ובין אם לאו - הינו כפול מזה הקבוע לצד עבירת התקיפה.

20. כמו כן, אין להתעלם מכך שלנאשמים חלק מרכזי בביצוע העבירה, והם היו הראשונים להכות את האחרון. עוד אציין, כי גרסת הנאשם 1 לסיבות אשר הביאו אותו לביצוע העבירה כפי שהוצגה בפני שירות לפיה, תקף את המתלון

בתגובה לכך שהמתלון תקף אותו לראשונה ואיים על חייו (איים לדרסו) ובהמשך הזעיק את בנו (הנאשם 2), כמו גם גרסת הסנגור לפיה, המתלון הקניט את הנאשם 1, על רקע היותו משתף פעולה עם כוחות הביטחון - אינן מבוססות כדבעי. ראשית, בהתאם לפסיקתו של בית המשפט העליון, ככלל, אין לקבוע ממצאים עובדתיים על יסוד טענות שהועלו על ידי הנאשם בפני שירות המבחן, ואשר אינן מגובות בראיות (ראו פ"פ 1670/16 מוחמד עוידה נגד מדינת ישראל, (פורסם במאגרים המשפטיים) (06.03.2016)). ונדמה כי יש מניעה לקבוע אותה כממצא עובדתי שהרי לא הוצגה בפני כל ראייה לכך שעובר לתקיפת המתלון נקט המתלון באלימות פיזית ומילולית כלפי הנאשם 1. שנית, התמונה המצטיירת למקרא כתב האישום המתוקן, הנה שונה מזו שתוארה על ידי הנאשם 1 בשירות המבחן ומהתמונה אותה צייר הסנגור בטיעונו. תמונה זו מעלה, כי היה זה הנאשם 1, אשר התווכח עם המתלון וכי בהמשך השניים קיללו איש את רעהו. בעובדות כתב האישום המתוקן אין זכר לכך שהיה זה המתלון שחולל את האירוע בכך שנקט באלימות פיזית או מילולית כנגד הנאשם. מכאן יוצא כי גרסתו של הנאשם 1, אינה עולה בקנה אחד עם עובדות כתב האישום המתוקן (בהן הודה) מהן עולה באופן חד משמעי כי היה זה הנאשם 1, אשר החל את הוויכוח עם המתלון ובהמשך הזעיק את בנו על מנת שייטיע לו בתקיפתו.

שלישית, הגם האם הייתי מקבלת את טענתו של הנאשם 1, לפיה היה זה המתלון שנקט כנגדו לראשונה באלימות פיזית או מילולית (וכאמור אינני קובעת זאת), הרי שעדיין אין בכך כדי להצדיק במאומה את ביצוע העבירה החמורה שבוצעה על ידו עת בחר לעשות דין לעצמו, וחלף נקיטה באמצעים לגיטימיים כגון שיח תרבותי או פנייה לאנשי אכיפת החוק, תקף בברוטאליות את המתלון בצוותא חדא עם הנאשם 2 באמצעות נשק קר ותוך שהם גורמים לפגיעתו. 21. באשר לסיבות אשר הביאו את הנאשם 2, לביצוע העבירה, מצאתי כי גרסתו של הלה לשירות המבחן לפיה, משהזעיקו אביו (הנאשם 1) למקום הוא רדף אחר המתלון אך אינו זוכר כי תקף אותו - הנה תמונה למדי. כאמור, ממקרא עובדות כתב האישום עולה כי משהגיע הנאשם 2, למקום, הלה רדף אחר המתלון תוך שהוא תוקף את המתלון בצוותא חדא עם הנאשם 1, ותוך שהוא מכה את המתלון בחבטות אגרופים בראשו באמצעות אגרופן ואילו הנאשם 1, מכה את המתלון באמצעות קרש בגופו. היעלה על הדעת כי אירוע אלים ומשולל רסן מעין זה יישכח מזיכרוננו של הנאשם 2?

22. זאת ועוד, נתתי דעתי **לחלקו היחסי של כל אחד מן הנאשמים בביצוע העבירה**. מעובדות כתב האישום עולה כי אכן את העבירה המיוחסת להם ביצעו הנאשמים בצוותא חדא עת השניים תוקפים ופוצעים את המתלון תוך שהם מפגינים כלפיו התנהגות אלימה ומשוללת רסן ולכאורה אין מקום לאבחן ביניהם. ואולם, עיון מעמיק יותר בכתב האישום מגלה, כי אכן היה זה הנאשם 1 שהזעיק את בנו למקום לאחר הדין ודברים עם המתלון ובהתבוננות על האירוע בכללותו מצטיירת בפניי תמונה מטרידה בה הנאשם 1, אביו של הנאשם 2, מזעיק את בנו לסייע לו בנקיטת אלימות במתלון ולביצועה של עבירת אלימות חמורה כלפיו תוך שימוש בנשק קר תחת לשמש דמות חינוכית עבורו, מודל לחיקוי ודוגמא אישית כמצופה מאב שינהג כלפי בנו. עם זאת, ומבלי להמעיט כהוא זה מחלקו של הנאשם 1, הרי הנאשם 2, שהיה בן 33 בזמן האירוע, אינו ילד ואינו בגיר-צעיר כך שלא סביר בעיני כי אדם בגילו יאבד לחלוטין את שיקול דעתו ויבחר לנהוג כפי שנהג רק משום שאביו הזעיקו למקום. בנסיבות אלה היה מצופה מהנאשם 2, כי יפעיל שיקול דעת ויבחר באלטרנטיבות לגיטימיות לפתרון הסכסוך שנתגלע בין אביו למתלון תחת נקיטה בהתנהגות האכזרית כלפיו. משכך לדידי, הנאשם 2, היה במידת מה דומיננטי יותר באירוע עת היה זה הוא שהגיע למקום בעודו מצויד באגרופן מבלי שהייתה כל התגרות מצדו של המתלון כלפיו והיה זה הוא שבהתנהגותו חולל את האירוע האלים. הדעת נותנת כי אילו לא היה הנאשם 2, מגיע למקום מצויד בכלי משחית הרי שהאירוע לא היה מתפתח לממדיו האלימים כפי שהתפתח בסופו של יום.

23. מנגד ולקולא, בית המשפט שוקל את העובדה כי נדמה כי מעשיהם של הנאשמים נעשו מתוך התפרצות זעם ומבלי שנלווה להם תכנון מוקדם משמעותי. אם כי, אין לתת לנסיבה זו משקל מופרז, שכן כמעט לעולם מבוצעות עבירות האלימות בעידנא דריתחא, ומבלי שהעברין תכנן את הדברים מראש - מה שעדיין אינו מפחית מחומרתן, ובפרט במקרה העומד בפניי, כאשר הן נעשו בצוותא חדא תוך שימוש בנשק קר הכולל קרשים ואגרופן שהובילו לפגיעתו של המתלון. זאת ועוד, מעבר לכאב הפיזי, הרי שיש לשער שהנאשמים אף גרמו למתלון לתחושות של

בושה, השפלה ועגמת נפש.

24. **בכל הנוגע למדיניות הענישה הנוהגת**, סקירת פסקי הדין מעלה כי בעניינם של נאשמים אשר הורשעו בעבירה של פציעה ניתן לראות כי המתחמים נעים על דרך הכלל במנעד רחב, שתחתיתם במאסר שבשים לב לאורכו - ניתן לרצותו בעבודות שירות וברף העליון, לתקופות ממושכות יותר, ועד 25 חודשי מאסר בפועל. להלן מספר גזרי דין שיש בהם כדי ללמד **אודות מתחמי הענישה הדומיננטיים בעבירת הפציעה** בגין ביצוע מעשים דומים לאלו שבהם הורשעו הנאשמים:

רע"פ 6449/15 **הייתם חלואני נ' מדינת ישראל**, (12.10.2015); רע"פ 7378/13 **ח'אלד חרובי נ' מדינת ישראל**, (31.10.2013); עפ"ג (מחוזי חיפה) 5026-10-16 **פיראס נעמי נ' מדינת ישראל**, (13.11.2016); ת"פ (שלום קריות) 18694-03-16 **מדינת ישראל נ' טלמן זרבאילוב**, (18.05.2016); ת"פ (השלום י-ם) 18299-04-13 **מדינת ישראל נ' חוסאם אבו סנינה**, (07.09.2015); ת"פ (השלום י-ם) 15822-05-12 **מדינת ישראל נ' מאגדי אבו נאב**, (05.05.2014); ת"פ (מחוזי ב"ש) 15515-07-15 **מדינת ישראל נ' אדיר אזולאי**, (12.09.2016); ת"פ (השלום רמלה) 2535-04-10 **פרקליטות מחוז מרכז נ' חיים חכמון**, (25.05.2011); ת"פ (שלום ראשל"צ) 45446-02-10 **מדינת ישראל נ' בזזא בלאי**, (30.04.2013); רע"פ 6449/15 **הייתם חלואני נ' מדינת ישראל**, (12.10.2015); רע"פ 7378/13 **ח'אלד חרובי נ' מדינת ישראל**, (31.10.2013); עפ"ג (מחוזי חיפה) 5026-10-16 **פיראס נעמי נ' מדינת ישראל**, (13.11.2016); ת"פ (שלום קריות) 18694-03-16 **מדינת ישראל נ' טלמן זרבאילוב**, (18.05.2016); ת"פ (השלום י-ם) 18299-04-13 **מדינת ישראל נ' חוסאם אבו סנינה**, (07.09.2015); ת"פ (השלום י-ם) 15822-05-12 **מדינת ישראל נ' מאגדי אבו נאב**, (05.05.2014); ת"פ (מחוזי ב"ש) 15515-07-15 **מדינת ישראל נ' אדיר אזולאי**, (12.09.2016); ת"פ (השלום רמלה) 2535-04-10 **פרקליטות מחוז מרכז נ' חיים חכמון**, (25.05.2011); ת"פ (השלום ראשל"צ) 45446-02-10 **מדינת ישראל נ' בזזא בלאי**, (30.04.2013); ת"פ (השלום נצרת) 32335-04-11 **מדינת ישראל נ' אזולאי**, (07.02.2013); ת"פ (השלום-ת"א) 10016-07-12 **מדינת ישראל נגד י.ב.**, (05.03.2014); בעפ"ג (מחוזי מרכז) 45636-06-13 **מדינת ישראל נ' עמרם טל**, (30.06.2013); ת"פ 46974-06-14 (השלום ב"ש) **מדינת ישראל נ' פלוני**, (26.11.2014); ת"פ 31737-05-12 (השלום ראשל"צ) **מדינת ישראל נ' כהן (בן יוסף) ואח'**, (05.11.2014).

25. ויוער, בסקירת הפסיקה שלעיל הפנית למתחמי הענישה שנקבעו במקרים השונים, בעוד כי ברי שהעונשים שהושתו בכל מקרה ומקרה, בגדרי המתחמים או מחוצה להם, הושפעו ממאפייני האישיים והיחודיים של כל נאשם ונאשם. גם בנוגע למתחמי הענישה עצמם, נהיר כי קיימים מקרים החורגים, לכאן או לכאן, מהמנעד האמור. כאשר בפסיקה מצינו לא אחת, כי נקבעו מתחמי ענישה שתחילתם במאסר שבשים לב לתקופתו, אינו ניתן לריצוי בעבודות שירות. לא יפלא שכך הדבר, שכן כאמור וכידוע, מתחמי הענישה שנקבעים בכל מקרה ומקרה תלויים, בין היתר, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאשר ברי כי, למשל, אין דין פציעה שנגרמת בעקבות הטחת אלה, קרש בנין או אגרופן בראש או בחלקי גוף שונים או כתוצאה מדקירה בבטן או בלב באמצעות סכין כדין פציעה שנגרמת בעקבות דחיפה או בעקבות תקיפה המבוצעת ללא שימוש בנשק קר ועל ידי עברייני יחיד.

26. ברוח הדברים האמורים, אציין כי אף לא התעלמתי מהפסיקה אליה הפנתה המאשימה אולם הדבר נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות. על כל פנים, נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים חמורים או מקלים ממנעד הענישה אשר הוצג קודם לכן. הדבר אך טבעי הוא, וגם את זאת כבר אמרנו, שכן הענישה היא לעולם אינדיווידואלית ו"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו. כך גם, ממילא עלינו לזכור כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).

27. כללם של דברים, ולאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, כפי שפורט לעיל, מצאתי לקבוע כי

מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם 1 ינוע בין 6 חודשי מאסר לבין 18 חודשי מאסר ואילו מתחם העונש הכולל בגין מכלול מעשיו של הנאשם 2 ינוע בין 6 חודשי מאסר לבין 20 חודשי מאסר.

גזירת העונש המתאים לנאשמים

28. אשר לגזירת העונש המתאים לנאשמים, הרי שזו צריכה להיעשות בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40א לחוק העונשין.
29. בעניינם של שני הנאשמים, בית המשפט נותן דעתו בראש ובראשונה לזכותו של הנאשם 1 את עברו הפלילי החף מהרשעות ולזכותו של הנאשם 2 את העובדה כי לחובתו עבר פלילי שאינו מכביד הטומן בחובו הרשעה אחת בגין עבירת תקיפה וחבלה ממשית בצוותא חדא (ת/2), אשר התיישנה זה מכבר. עוד נתתי דעתי לעובדה שהעבירה שבמוקד כתב האישום בוצעה עוד בשנת 2016 (אם כי, את מירב המשקל בנקודה זו יש להעניק להגנה שלה חלק עיקרי אם לא לומר בלעדי בהתמשכות ההליכים). עוד ולקולא, נתתי דעתי לנסיבות חייהם המורכבות של הנאשמים כפי שהוצג בתסקירי שירות המבחן, וכן שקלתי את העובדה שהנאשמים הודו במיוחס להם, ואף ייתרו את הצורך בהעדת המתלונן. יחד עם זאת, אין מקום להעניק להודאה זו כשלעצמה משקל רב מידי, וזאת לנוכח העובדה כי על אף שהנאשם 1, הודה כי נהג באופן תוקפני כלפי המתלונן, והביע צער על הפגיעה בו הרי שהוא נטה להשליך את התנהגותו האלימה על המתלונן, ואילו הנאשם 2, הביע צער על הפגיעה במתלונן ואולם, הודה באופן חלקי בביצוע העבירה תוך שאף הוא נטה להשליך האחריות על המתלונן ומסר כי אינו זוכר את התקיפה המיוחסת לו. בנסיבות אלו, לא שוכנעתי שהם הביעו חרטה כנה על מעשיהם.
30. עוד ולחומרה, שקלתי את העובדה כי הנאשמים סרבו ליטול חלק בהליכים שיקומיים, כך שאותו מוקד בעייתי וקווי אישיותם ותפיסת עולמם שעמדו ברקע לביצוע העבירה, לא אוינו. ולא בכדי, העריך שירות המבחן כי עודנו נשקף מהנאשמים סיכון להישנות התנהגות אימפולסיבית במצבי קונפליקט. למרבה הצער, יוצא כי חרף הנזקקות הטיפולית שעלתה בעניינם הדפו השניים את היד שהושטה להם על ידי שירות המבחן.
31. מנגד ולקולא, נתתי דעתי לפגיעה הצפויה להיגרם לנאשמים ולמשפחתם ככל שיושת עליהם עונש של מאסר בפועל, וזאת אף בשים לב לעובדה כי הכלא זר לנאשם 1. לצד האמור, מן הראוי להזכיר כי המדובר בשיקול אחד בלבד מני רבים, ובוודאי שאין המדובר בשיקול מכריע.
- עוד שקלתי את פרק הזמן בו השניים שהו בגין תיק זה במעצר וכי במשך תקופה ארוכה נוספת היו נתונים תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליך המעצר איננו בבחינת עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם ניתן לתת משקל מסוים לנסיבה זו במסגרת סעיף 40א(3) לחוק העונשין.
- ודוק, לא נעלמה מעיני הערכתו של שירות המבחן לפיה מהנאשמים נשקף סיכון להתנהגות אלימה. אולם, גם שירות המבחן עצמו העריך, ואף אני שותפה להערכה זו, כי היה בהליכים המשפטיים כדי להרתיע את הנאשמים, ומה גם שחיי המעשה מלמדים כי מאז ביצוע העבירה המיוחסת להם ובמשך למעלה משנתיים, הנאשמים לא שבו לבצע עבירות נוספות.
32. בהינתן אלה, על פניו היה מקום למקם את עונשם של הנאשמים ברף הנמוך של המתחם שקבעתי לעיל-ואף נדמה שעמדה זו מבטאת מתן משקל ניכר ומכריע לאותם שיקולים שיש לשקול לקולא ולזקוף לזכותם של הנאשמים. דא עקא, בנסיבותיו החריגות של התיק הנדון, בית המשפט שוקל את הפגיעה שעלולה להיגרם לנאשמים ככל שיושת עליהם עונש מאסר וזאת בעיקר בשים לב **למצבם הבריאותי-נפשי ולגילו המבוגר באופן יחסי של הנאשם 1.**

בכל הנוגע לנאשם 1, מאחר שבשל מצבו הבריאותי הנאשם נמצא כאינו כשיר "טוטלית" לביצוע עבודות שירות, מצאתי, הגם אם לא בלי התלבטות, לקבל את עמדת ההגנה ולהימנע מהשתת רכיב של מאסר בפועל, ואנמק.

תחילה יצוין, כי אודות מצבו הרפואי של הנאשם 1, מעבר לכפי שהדברים נטענו מפיו, ניתן ללמוד מהמסמכים הרפואיים שצורפו לתיק בית המשפט ומחוות דעת הממונה על עבודות השירות, אשר מבוססות על בדיקתו ובדיקת

מסמכיו על ידי רופא שב"ס. דבריו של רופא שב"ס מובאים בחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 09.07.2017 ומיום - 05.06.2018 ושם מצוין, בין היתר, כי הנאשם 1 הינו נכה אשר אינו עובד מזה כ-20 שנה, וזאת בעקבות מצבו הרפואי והפסיכיאטרי. עוד צוין שם, כי הרופא המטפל של הנאשם סבור כי האחרון אינו מסוגל לבצע עבודות שירות; כי מצבו הבריאותי אינו מאפשר לו לעבוד חמשה ימים בשבוע מבלי לסכן את עצמו ואת זולתו. בסופו של דבר קבע הממונה כי השתלבותו של הנאשם במסגרת עבודות השירות עלולה להחמיר את מצבו הבריאותי ואף במקרי קיצון לגרום לו לנזק. עוד אציין, כי ממצבו הבריאותי של הנאשם 1, אף ניתן היה, במידה מסוימת, להתרשם בצורה בלתי אמצעית, שכן לדיונים בבית המשפט הוא הגיע בעודו נתמך בבנו הנאשם 2 ובסיועו הצמוד. למותר לציין, כי מצבו הבריאותי של הנאשם ומוגבלויותיו הם אכן מהנתונים שעליהם רשאי, ושלא לומר מחויב, הממונה על עבודות השירות לבסס את חוות דעתו (וראו בעניין זה סעיף 51(ב)(1)(2)(ו) לחוק העונשין). לצד אלה, כאשר מניעותו של הנאשם לבצע עבודות שירות נובעת מנסיבות שאינן תלויות בו או ברצונו הטוב, אלא אך בשל מצבו הבריאותי-הפיזי והנפשי שאליו הוא נקלע על כורחו, דומני כי לא יהיה זה צודק או הוגן לגזור עליו חלף מאסר בעבודות שירות (עונש שהיה נגזר עליו אילו מצבו הבריאותי היה שפיר) מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריה, ואפנה בעניין זה לדבריו של כב' השופט (כתוארו אז) א' רובינשטיין ברע"פ 1/09 ג'וג'ו אסרף נ' מדינת ישראל, (17.03.2010):

"נציין כי במובן הערכי אין מצבו של אדם עם מוגבלויות צריך לדעתנו להיות שונה לרעה מזה של כל אדם, לא רק בשל חוק שוויון זכויות לאנשים עם מוגבלויות, תשנ"ח-1998, המדבר (סעיף 2) ב'זכותו להשתתפות שיוויונית ופעילה בחברה בכל תחומי החיים', אלא בשל חובת הגינות שאינה טעונה חוק, והיא מעוגנת בערכים אנושיים בסיסיים. הרי לא יתכן, כי אדם עם מוגבלות יאסר במקום שאחר לא יאסר."

דברים אלה של בית המשפט העליון ברורים וחד משמעיים הם, ונדמה שלא בכדי ניתן למצוא כיום בפסיקה השונה לא מעט מקרים שבהם דובר בנאשמים אשר בית המשפט מצא תחילה כי העונש הראוי להם הוא מאסר בעבודות שירות, אולם בשל מצבו הבריאותי שבעטיו הם נמצאו כלא כשירים להשמה בעונש זה, השית עליהם בסופו של יום ענישה מקלה יותר בדמות מאסר מותנה, בין אם לצד צו של"צ ובין אם לאו.

כך למשל, בע"פ 2383/16 קאעוד תמימי חמזה נ' מדינת ישראל, (02.01.2017), דובר בנאשם אשר הורשע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. בבית המשפט המחוזי הושת עליו מאסר מאחורי סורג ובריה לתקופה של שלושה חודשים ויום. דא עקא, בית המשפט העליון קיבל את ערעורו והורה על ביטול עונש המאסר, כאשר נימוק מרכזי לכך היה העובדה שעונש המאסר הושת על הנאשם לאחר שהוא נמצא כאינו כשיר לבצע עבודות שירות מטעמים בריאותיים-נפשיים (ולאחר שהוא הופנה לממונה על עבודות שירות מתוך מגמה שהעונש ירוצה בדרך זו). בדומה, בע"פ (מחוזי ירושלים) 2208/10 יוסף גולדציאן נ' מדינת ישראל, (06.05.2010), דובר בנאשם אשר צירף שני תיקים ובסופו של דבר הורשע בעבירות של החזקת סם מסוכן, אספקת סם מסוכן, תקיפה סתם והפרת הוראה חוקית (2 עבירות). לאחר שהנאשם הופנה אל הממונה ונמצא כאינו כשיר להשמה בעבודות שירות, וזאת לנוכח מצבו הבריאותי-נפשי, בית משפט השלום גזר עליו שלושה חודשים מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעורו של הנאשם והורה על ביטול עונש המאסר, תוך שציין, בין היתר, כי: **"הגענו לכלל מסקנה שבמצב שבו לא ניתן לשבץ את המערער לעבודות שירות, אין זה ראוי כי הוא יישלח למאסר מאחורי סורג ובריה"**.

למקרים נוספים שבהם נמנעו בתי המשפט להשית מאסר בפועל על מי שנמצא כאינו כשיר לבצע עבודות שירות מסיבות רפואיות, ראו: עפ"ג (מחוזי חיפה) 44648-02-15 מדינת ישראל נ' ראיך אבו חמדה, (18.06.2015); ת"פ (שלום קריות) 54158-11-14 מדינת ישראל נ' אנדריי לובנצ'וב, (30.04.2017); ת"פ (שלום קריות) 23917-04-15 מדינת ישראל נ' פלוני, (03.07.2016); ת"פ (שלום רמלה) 21679-04-15 מדינת ישראל נ' שאול בראנץ, (24.02.2016); ת"פ (שלום רחובות) 9524-12-13 מדינת ישראל נ' פלוני, (21.10.2015). 33. עוד יצוין, כי במקרים חריגים יכול מצב בריאותי של נאשם, כשלעצמו, להצדיק סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם (וראו בעניין זה, פסק הדין בעניינו של אורי לופליאנסקי, בע"פ 4456/14 אביגדור קלנר נ' מדינת ישראל,

- (29.12.2015); וע"פ 4506/15 צבי בר נ' מדינת ישראל, (11.12.2016)). אכן, כל מקרה צריך להיבחן לגופו ולא בכל מקום שבו עסקין בנאשם הלוקה בבריאותו, יביא הדבר מניה וביה לסטייה לקולא ממתחם העונש וממילא גם לא להימנעות מהשתת עונש מאסר. לצד אלה, אין להתעלם מהעובדה כי בהשוואה לאנשים בריאים, נשיאת עונש מאסר היא קשה ופוגענית יותר בעבור אנשים שמצבם הבריאותי רעוע, והרי שהנזק שעלול להיגרם להם כתוצאה מעונש זה הוא רב יותר.
34. גם במקרה הנדון, בפניי נאשם שרופא שב"ס העריך שביצוע עבודות שירות עלול להביא להחמרה במצבו, וששירות המבחן סבר כי עונש של מאסר בפועל עלול לפגוע במצבו הנפשי ולגרום לנסיגה במצבו - ומכאן ניתן להקיש כי שהייה מאחורי סורג ובריה עלולה להרע לו בצורה משמעותית, בוודאי ביחס למי שמצבו הבריאותי שפיר. בהינתן אלה, וכאשר מלכתחילה הייתה נכונות מצד בית המשפט לגזור על הנאשם עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, דומני כי בנסיבות המתוארות לא יהא זה צודק "להמיר" עונש זה במאסר מאחורי סורג ובריה.
35. בהינתן כל אלה - בשים לב למצבו הרפואי והנפשי המורכב של הנאשם 1, שבעטיו הוא נמצא כלא כשיר לביצוע עבודות שירות וכאשר מלכתחילה סברתי כי עונש מאסר בעבודות שירות הוא העונש הראוי לו; חלוף הזמן; ועברו הפלילי הנקי של הנאשם - מצאתי כי לא יהיה זה צודק להשית עליו, חלף עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, עונש מאסר לריצוי בפועל. בנסיבות אלו, מצאתי כי יהא במצבו הבריאותי-נפשי של הנאשם 1, כדי להכריע את הכף לכיוון סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם.
36. אף בעניינו של הנאשם 2, מצאתי להעניק משקל ניכר למצבו הבריאותי והנפשי, כך שעל אף אותם שיקולים שיש לזקוף לחובתו ובכלל זה חלקו היחסי בביצוע העבירה, יהיה בכוחו של שיקול זה כדי להטות את הכף לעבר גזירת עונשו ברף התחתון של מתחם העונש שקבעתי לעיל ושמשמעו, הלכה למעשה, הימנעות משליחתו לריצוי עונש מאסר בפועל. בית המשפט אינו מקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם 2, ומביע סלידה רבתית מהם. ועדיין, סבורתני כפי שסבר שירות המבחן, כי עונש הכולל שליחתו של הנאשם 2, לריצוי מאסר בפועל, בשים לב לנזקים שעלולים להיגרם לו כתוצאה מכך, לא יהלום בסופו של יום את חומרת מעשיו ולא יעמוד ביחס מידתי אליהם.
37. כללם של דברים, יאמר כי אכן מלאכת גזירת הדין איננה מלאכה קלה כל עיקר. גם במקרה הנדון, בית המשפט מצא עצמו מתחבט בשאלת העונש, שכן למרות נסיבות חייהם המורכבות של הנאשמים ומצבם הבריאותי והנפשי הרי שעדיין לא ניתן להקל ראש בחומרת מעשיהם ואין לשכוח את החובה המוטלת על בית המשפט להגן על אזרחי המדינה, לנטוע תחושת ביטחון בקרבם וזאת על ידי השתת ענישה הולמת ומרתיעה על מי שפונה ל"פתרון סכסוכים" תוך נטילת החוק לידיים, באלומות ובכוח הזרוע. ונדמה כי הקושי אף גובר מקום בו מדובר בנאשמים שמצד אחד, ביצעו עבירה קשה ומכוערת ראויה לכל גנאי; התקשו לקחת אחריות על מעשיהם; נטו להשליך האחריות על המתלונן; וסרבו ליטול חלק בכל הליך טיפולי שהוצע להם על ידי שירות המבחן. אך מצד שני, תרמו תרומה משמעותית לביטחון המדינה ושילמו ועודם משלמים על כך מחיר אישי ומשפחתי כבד, וכאשר האחד מהם מבוגר באפן יחסי, נעדר עבר פלילי ואילו השני, באמתחתו עבר פלילי בלתי מכביד אשר התיישן זה מכבר ואשר הודו במיוחס להם (אם כי בהסתייגות). אכן ברגיל, עונשו של מי שהורשע בעבירת אלימות חמורה כמו זו שבה הורשעו הנאשמים- דינו למאסר ממושך מאחורי סורג ובריה. גם במקרה הנדון, בית המשפט אינו מתעלם מחומרת מעשיהם של הנאשמים ובוודאי לא מהנזקים שנגרמו למתלונן. ועדיין, בשים לנסיבות חייהם המורכבות, ומצבם הגופני והנפשי אשר תוארו בגזר הדין- מצאתי כי ניתן ללכת לקראתם בזו הפעם. לצד אלה, לדאבון הלב, את שנעשה לא ניתן להשיב, ולא ניתן לבטל את הנזקים הגופניים שנגרמו לקורבן העבירה כלא היו, אשר זה מכבר נתנו בו אותותיהם - ואת ביטויים בגזר הדין אלה ימצאו בגובהו של רכיב הפיצוי שיושת על כל אחד מהנאשמים. עוד אציין כי בכל מקרה גם יוטל על הנאשמים עונש מאסר מותנה, שירחף מעל ראשם כחרב מתהפכת וירתיעם מביצוע עבירות נוספות. ויודגש מיד, התוצאה שאליה מגיע בית המשפט בתיק זה חריגה היא, ואינה משקפת את מדיניות הענישה בעבירות אלה. מן הראוי שגם הנאשמים ידעו זאת ויישמרו מלנקוט שוב באלומות, שכן אם ח' ה' יעשו כן, סביר להניח שבית המשפט לא יגלה כלפיהם סובלנות פעם נוספת.
38. באיזון הראוי בין מכלול האינטרסים ושיקולי הענישה **הנני גוזרת על הנאשמים את העונשים הבאים:**

על הנאשם 1 את העונשים הבאים:

- א. מאסר מותנה למשך 9 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.
- ב. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור עבירת אלימות מסוג עוון לרבות עבירה של איומים.
- ג. פיצוי בסך 10,000 ₪ למתלון (ע"ת/1).

הפיצוי ישולם ב- 10 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם ביום בתוך 30 יום.

מצ"ב טופסי פרטי ניזוק.

כל פיצוי שייגבה בתיק - ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

ד. קנס בסך 2,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב- 5 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם ביום 16.07.2019.

- ה. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 15,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות, לרבות עבירה של איומים, וזאת לתקופה של שלוש שנים מהיום.
- אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

על הנאשם 2 את העונשים הבאים:

א. 6 חודשים מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות.

בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 28.06.2018, הנאשם יחל בריצוי עבודות השירות ביום 27.08.2018, או בכל מועד אחר אשר יקבע הממונה. העבודות תבוצענה ב"המשקם", בר' הנפח 20 באשקלון בימים א'-ה' בין השעות 08:30 - 16:00 והכול אלא אם הממונה יקבע אחרת. על הנאשם להתייצב לריצוי המאסר במועד הנקוב, בשעה 08:00, במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות, אלא אם כאמור, הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילה אחר.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק ההחלטה בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

- ב. מאסר מותנה למשך 9 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.
- ג. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור עבירת אלימות מסוג עוון לרבות עבירה של איומים.
- ד. פיצוי בסך 10,000 ₪ למתלון (ע"ת/1).

הפיצוי ישולם ב- 10 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם ביום 06.01.2019.

מצ"ב טופסי פרטי ניזוק.

כל פיצוי שייגבה בתיק - ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

ה. קנס בסך 2,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב- 5 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם ביום 06.12.2019.

- ו. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 15,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות, לרבות עבירה של איומים, וזאת לתקופה של שלוש שנים מהיום.
- אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

המזכירות מתבקשת להשיב לעו"ד אהוד בן יהודה הכספים שנותרו בקופת ביהמ"ש במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה בנוגע לשני הנאשמים.

ניתן בזאת צו להשמדת המוצגים - מפתחות של משאית ודיסקים, וזאת בכפוף לחלוף תקופת הערעור.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ד' אב תשע"ח, 16 יולי 2018, במעמד הצדדים.